

Ne féljete!

„Halló problémánk van!" - körülbelül így hangzott Lovell ürrepülő üzenete az Apolló-13, amerikai űrhajó fedélzetéről 1970. április 14-én.

„Ismételd meg kérlek, mert tisztábban akarlak hallani" - volt a válasz a houstoni földi irányító központból. Az Apolló-11 és 12 sikeres holdra szállási vállalkozása után a holdutazás csaknem mindennapi, magától értetődő és veszélytelen utazássá vált. Most azonban hirtelen kiderült, hogy az emberi tudás, a technika, az előre pontosan kiszámított dolgok, a nagy tervek, a fantasztikus programok pillanatok alatt csődöt mondhatnak és a jövő bizonytalanná, sötétté válhat.

„Nehéz helyzetben vagyunk!" - Vajon nem érvényes tágabb értelemben ez a mondás, a mi jövőnket és az egész emberiség jövőjét illetően? Minket, mai embereket különösen is érdekel, hogy mit hoz a jövő, hogy mi lesz egyéni sorsunk, családunk vagy népünk jövője, ebben a nagy zűrzavaros világ-bizonytalanságban. Érezzük mindannyian, hogy a visszafordíthatatlan idő rabjai vagyunk és életünk egy nagy utazás a múltból a jelen pillanatán át a jövő felé. A múlt már nem a miénk, a jövő pedig még nincs a birtokunkban. Kérlelhetetlenül száguldó életünk egyik legnagyobb kérdése, hogy mit tartogat a jövő számunkra, de azt mindannyian tudjuk, hogy a mi felkiáltásunk is hasonló, mint az Apolló-13 űrhajósáé.

Kétféleképpen nézhetünk szembe a jövő problémájával: vagy tétlen magatartást tanúsítunk és görcsös aggódással kérdezzük: Mit hoz ránk a sors? Több kevesebb jámbor belenyugvással várjuk bekövetkező sorsunkat, vagy cselekvően, bátran, tervekkel és elgondolásokkal telve, munkába kezdünk, és arra törekszünk, hogy szeretettel és igazsággal átformáljuk a világot, és magunkhoz ragadjuk a kezdeményezés lehetőségét. A hívő ember nemkishitű, hanem bízik Isten erejében a működő gondviselésében, és soha, semmilyen körülmények között nem adja fel a jóért való küzdelmet. A hívő ember imádkozik és dolgozik. A keresztény ember hiszi, hogy Istent szeretőknek minden a javára válik, de

segíts magadon és akkor Ő is meg fog segíteni. Az Úrban bízó ember hiszi, hogy sokszor úgy a jó, ahogyan rossz, és Isten minden sötétségbe be tud világítani és mindenből ki tudja hozni az Ő szent tervét és boldogító, üdvözítő akaratát. Felhő fölött mindig süt a nap, a sötétség után világosság, a tél multán tavasz, nagypéntek után Húsvét, az éjszaka után hajnal jön és boldog az az ember, aki a hajnalt várja.

„Ne féljeteK, mert én veleteK vagyok minden nap a világ végezetéig” (Mt 28,20) biztat bennünket Jézus.

II. János Pál pápa pedig így búcsúzott tőlünk: Ne féljeteK, legyetek mindig derűsek! Bátorság, bizalom, derű, optimizmus és rendíthetetlen hit a mi erőnk. Munkánk és összefogásunk a jövőnk, életünk a szeretet, a többi a Jóisten dolga. Minden más kegyelem!

XXIII. János pápa így fohászzkodott: A múltamat Isten irgalmára, jelenemet szeretetére, jövőmet pedig az Ő gondviselésére bízom! Így kell imádkoznunk és ezt kell tennünk nekünk is, ez a mi dolgunk. Igen, utazás a mi életünk múltból a jövőbe, földtől az égig, néha ázott verebökként, de Isten tenyerén. Nem tudjuk, hogy mit hoz a jövő, de tudjuk, hogy kitől jön és ez a legfontosabb.

„Ne féljeteK! Sokkal többet érteK ti a verebeknél.” (Mt 10,31)